

Ghedeon și escorta lui (2)

Partea a 2-a: Educarea omului în școala lui Dumnezeu

Domnul este cu Ghedeon așa cum a fost cu Iosua

Cele spuse până aici își găsesc dovada justă în istoria interesantă și plină de învățătură a lui Ghedeon. În persoana sa și în experiența sa el era o imagine reală a stării triste a lui Israel. Diferența între Iosua și Ghedeon, în măsura în care este vorba de poziția și împrejurările lor, nu putea fi mai mare. Iosua putea să-și pună piciorul pe grumazul împăraților canaaniți. Ghedeon a trebuit să-și bată grâul într-o ascunzătoare, ca să-l ascundă de madianiți. Ziua lui Iosua era caracterizată prin victorii strălucitoare, în timp ce ziua lui Ghedeon era o zi a lucrurilor mici. Însă ziua lucrurilor mici pentru om este ziua lucrurilor mari pentru Dumnezeu. Aceasta a experimentat și Ghedeon. Într-adevăr, lui nu i-a fost permis să vadă oprite soarele și luna din mersul lor sau să vadă cetățile celor necircumscriși făcute una cu pământul. Ziua lui era o zi a pâinii de orz și a urcioarelor sparte, dar nu era o zi a minunilor uluitoare și a faptelor eroice deosebite. Dar Dumnezeu era cu el, și aceasta era suficient. „Și Îngerul Domnului a venit și S-a așezat sub stejarul din Ofra, care era a lui Ioas din Abiezer. Și Ghedeon, fiul său, bătea grâu în teasc, ca să-l ascundă de madianiți. Și Îngerul Domnului i S-a arătat și i-a zis: «Domnul este cu tine, războinic viteaz!»” (Judecători 6.11-12) Ce cuvinte pentru urechea lui Ghedeon, care de frica dușmanilor s-a ascuns în teasc! Erau cuvinte din cer, ca să ridice sufletul său deasupra greutăților, îngrijorărilor și umilirilor pământului, cuvinte pline de putere divină, și potrivite să insufle curaj inimii lui apăsate și îndurerate. „Domnul este cu tine, războinic viteaz!” Cât de greu trebuie să-i fi fost lui Ghedeon să aplice la sine aceste cuvinte ciudate! Un viteaz este tare și puternic și nu se ascunde de dușmanii lui. Ghedeon însă dovedea în momentul acela toată slăbiciunea sa și lipsa lui de curaj. Unde să găsească putere și curaj? Desigur, nu în el însuși, sau în împrejurările în care se afla, ci acolo, unde și Iosua le-a găsit, în Dumnezeul Cel viu. Este o asemănare remarcabilă între cuvintele cu care au fost apelați acești doi robi deosebiți ai lui Dumnezeu, cu toate că diferența între împrejurările lor era mare. Lui Iosua i s-a zis:

„Nu ți-am poruncit Eu: «Fii tare și curajos!»? Nu te teme, nici nu te înspăimânta, pentru că Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge” (Iosua 1.9); și apelarea lui Ghedeon de către înger este: „Domnul este cu tine, războinic viteaz!”

„Dacă” și „Pentru ce?”

Ce cuvinte prețioase, încurajatoare! Și cu toate acestea pentru Ghedeon nu era așa de simplu să și le însușească și să le primească cu acea credință simplă, care bucură așa de mult inima lui Dumnezeu și glorică Numele Său. Cât de des este la fel și cu noi! Cât de rar putem să ne ridicăm la înălțimea hotărârilor și gândurilor pline de îndurare ale lui Dumnezeu față de noi! Noi suntem permanent înclinați să judecăm după părerea noastră și după împrejurările noastre, în loc să credem Cuvântul lui Dumnezeu și să ne odihnim în liniște plăcută în dragostea Sa desăvârșită și credincioșia Sa statornică.

Afirmația divină era clară, precisă și fără condiții: „Domnul este cu tine”. Aceasta nu permitea nici o îndoială și cu toate acestea Ghedeon I-a răspuns: „Ah, Domnul meu! Dacă este Domnul cu noi, pentru ce au venit toate acestea asupra noastră? Și unde sunt toate minunile Sale, pe care ni le-au istorisit părinții noștri, zicând: «Nu ne-a scos Domnul din Egipt?» Și acum, Domnul ne-a lepădat și ne-a dat în mâna lui Madian” (Judecători 6.13). Evident Ghedeon judecă după împrejurări. De aceea întrebarea lui lipsită de credință: „Dacă este Domnul cu

noi, pentru ce au venit toate acestea asupra noastră?” cu „dacă”, acest cuvânt scurt al necredinței. Dacă privim la noi înșine, la oamenii din jurul nostru, sau la împrejurări, atunci trebuie să fim nefericiți. Singura noastră putere, mângâiere și lumină constă în menținerea permanentă a privirii îndreptată spre Isus. Desigur împrejurările din jurul lui erau de natura cea mai tristă. Cerul era totodată acoperit cu nori gri, întunecoși. Însă o rază de lumină strălucitoare străpungea norii întunecați și a căzut pe inima descurajată a lui Ghedeon, o rază, care a pornit chiar din inima lui Dumnezeu Însuși, „Domnul este cu tine”. În aceste puține cuvinte nu este nici un „dacă”, nici o îndoială, nici o greutate și nici o condiție. Ele erau clare și precise, și numai un singur lucru era necesar, ca ele să devină în inima lui Ghedeon un izvor de bucurie și putere, și acesta era, să le combine cu credința. Însă o credință adevărată niciodată nu răspunde lui Dumnezeu cu un „dacă”, și anume din simplul motiv – deoarece ea privește la Dumnezeu, la care niciodată nu este un „dacă”. Credința judecă privind de la Dumnezeu în jos, însă nu de la om în sus. Credința are numai o singură greutate, și aceasta este inclusă în întrebarea: „Cum să nu facă Dumnezeu ...?”, însă ea niciodată nu întreabă: „Cum va face Dumnezeu ...?” Aceasta din urmă este vorbirea necredinței.

S-ar putea să fi ispitit, să întrebi: Cu adevărat nu a existat nici un motiv pentru Ghedeon pentru „dacă” și „pentru ce” al său? Cu certitudine în Dumnezeu și în Cuvântul Său nu era nici un motiv pentru aceasta. Dacă Ghedeon ar fi aruncat numai o scurtă privire retrospectivă în istoria poporului Său, fără îndoială ar fi văzut clar pentru ce se afla într-o așa stare tristă și umiltoare. Ar fi primit un răspuns mai mult decât suficient la întrebarea lui: „pentru ce au venit toate acestea asupra noastră?”. Dar au fost capabile acțiunile lui Israel să stingă strălucirea „minunilor” mari ale Domnului? Pentru ochiul credinței cu certitudine nu. Dumnezeu a făcut lucruri mari și minunate pentru poporul Său; și amintirile despre ele stăteau permanent înaintea ochilor credinței. Fără îndoială Israel a greșit, a greșit în mod trist, și credința a recunoscut de asemenea lipsa de credincioșie a lui Israel; ea a dat un răspuns serios, solemn întrebării lui Ghedeon. Dar credința recunoaște la fel de bine guvernarea lui Dumnezeu, precum și harul Său, și se pleacă cu reverență sfântă sub orice lovitură a nuiielei Sale. Vom face bine, să nu pierdem aceasta din vedere. Noi suntem așa de ușor înclinați să uităm aceasta. Uneori Dumnezeu trebuie să-și întindă mâna Sa disciplinatoare, deoarece El nu poate suporta în noi și la noi ceea ce nu este în armonie cu natura Sa și cu Numele Său. Ghedeon avea nevoie să-și amintească de aceasta. Israel a păcătuit, și acesta era motivul pentru care stătea sub nuiiaua disciplinării.

Slujitorul trebuie să se facă una cu nevoile poporului lui Dumnezeu

Ghedeon era, repetăm aceasta, chemat să intre practic în toate acestea și să se facă una cu poporul său în nevoile și nenorocirea lui. După cum știm, aceasta era partea și experiența fiecărui slujitor credincios al lui Dumnezeu în Israel. Toți au trebuit să treacă prin acele exerciții adânci ale sufletului, care erau urmarea legăturii lor cu poporul lui Dumnezeu. Judecători și profeți, preoți și împărați, toți au trebuit să ia parte la suferințele și durerea poporului Israel. Pe de altă parte nici o inimă credincioasă, niciunul care iubea cu adevărat pe Dumnezeu și poporul Său nu dorea să facă o excepție de la astfel de exerciții adânci și sfinte. Aceasta a fost în mod deosebit adevărat la singurul Slujitor desăvârșit, care a umblat vreodată pe pământul acesta. Cu toate că El personal era o excepție de la toate urmările păcatului și ale lipsei de credincioșie a lui Israel, cu toate că El era curat și fără pată, sfânt în chip divin în natura și viața Sa, El S-a făcut totuși de bună voie și în har desăvârșit una cu poporul în toată smerirea Sa și în sărăcia Lui. „În toată strămtorarea lor, El a fost strămtorat” (Isaia 63.9). Așa a fost cu Domnul nostru binecuvântat; și toți, care au avut într-o oarecare măsură Duhul Său, au trebuit să bea același pahar, fiecare în măsura lui.

Nu cu poporul – însă cu Ghedeon

Dacă acum comparăm cuvintele Îngerului cu răspunsul lui Ghedeon, atunci vom remarca o diferență interesantă între vorbirea celor doi, o diferență care pune din nou într-o lumină nouă caracterul deosebit al individualității cărții judecatori. Îngerul spune: „Domnul este cu tine!” Ghedeon răspunde: „Dacă Domnul este cu noi ...”. Aceste cuvinte sunt în concordanță deplină cu un pasaj deja citat din capitoul 2: „Și când le ridică Domnul judecatori, atunci Domnul era cu judecătorul” – nu se spune: „El era cu poporul”; citim însă în continuare cuvintele plăcute: „și-i salva din mâna vrăjmașilor lor în toate zilele judecătorului: pentru că Domnul avea milă de suspinele lor, din cauza celor care îi asupreau și a celor care îi subjugau” (Judecatori 2.18).

Aceasta este foarte frumos și prețios. Dacă Domnul a trebuit să-Și ascundă fața față de poporul Său și pentru un timp să-i dea în mâna celor necircumciși, totuși inima Lui iubitoare era preocupată permanent cu ei și totdeauna pregătită să observe cele mai ușoare urme ale unui duh dispus a se căi. „Cine este Dumnezeu asemenea Ție, care iartă nelegiuirea și trece cu vederea fărădelegea rămășiței moștenirii Sale? El nu-Și ține mânia pentru totdeauna, pentru că Îi place îndurarea. El va avea din nou milă de noi, va călca sub picioare nelegiuirile noastre; și vei arunca toate păcatele lor în adâncurile mării. Vei împlini lui Iacov adevărul, și lui Avraam îndurarea, pe care le-ai jurat părinților noștri din zilele din vechime” (Mica 7.18-20).

Dumnezeu folosește tocmai slăbiciunea – îngâmfarea și lipsa de curaj

Ghedeon a dedus deci din împrejurări, că Dumnezeu a uitat pe poporul Său. El nu s-a gândit că El rămâne credincios făgăduințelor, pe care El le-a făcut lui Avraam, Isaac și Iacov. Dacă el ar fi avut o credință simplă, atunci ar fi ajuns la o cu totul altă concluzie. Credința se bazează pe Dumnezeu, și Dumnezeu, preamărit să-I fie Numele, onorează credința. Mai întâi El îi dă naștere în noi, și după aceea El o recunoaște. Însă nu numai aceasta, ci de asemenea Dumnezeu alungă frica noastră. El Se ridică deasupra necredinței noastre și aduce la tăcere toate reflecțiile noastre bune. În comportarea lui cu Ghedeon, robul Său ales, se pare că ar fi ca și cum El nu ar fi auzit cuvintele „dacă” și „pentru ce”. El începe să-i prezinte gândurile Lui și să umple sufletul robului Său cu încredere și curaj, care trebuia să-l ridice peste toate influențele apăsătoare, care îl înconjurau.

„Și Domnul a privit spre el și i-a zis: «Mergi cu această putere a ta și vei salva pe Israel din mâna lui Madian. Nu te-am trimis Eu?»» (Judecatori 6.14) Ce cuvinte înălțătoare! Dar, vai! Ghedeon are încă multe întrebări. „Și el I-a zis: «Ah, Doamne, prin ce voi slava pe Israel? Iată, familia mea este cea mai săracă în Manase și eu sunt cel mai mic în casa tatălui meu»» (versetul 15). Așa este întotdeauna. În necredință ne îndreptăm privirea sau spre împrejurări sau în spre noi. Necredința ne face să comparăm mijloacele noastre de ajutor cu lucrarea la care Dumnezeu ne cheamă. Domnul a spus:

„Mergi cu această putere a ta”. În ce consta această putere? Într-o bogăție mare, o poziție înaltă sau într-o putere corporală uriașă? Nu, în nimic de felul acesta: „Domnul a privit spre el și i-a zis: «Mergi cu această putere a ta și vei salva pe Israel»”. Acestea erau cuvinte categorice, clare. Ele nu lăsau nici un loc pentru „cu ce” al lui Ghedeon. Ele arătau foarte clar, că puterea, cu care Ghedeon trebuia să salveze pe Israel, nu era în el sau în casa tatălui său, ci în Dumnezeu. Nu era important dacă o familie era bogată sau săracă, dacă el era mic sau mare. Dumnezeu era Cel care voia să-l folosească. Și ce era pentru El bogăția și mărimea? El putea să Se folosească de o pâine de orz sau de un urcior spart. Este o caracteristică deosebită a cărții Judecatori, care în alegerea uneltelor se arată că în prezența lui Dumnezeu „nici o

carne nu se poate lăuda”. Dar noi găsim de asemenea și că în măsura în care gloria omenească dispare, gloria divină strălucește mai puternic. Ce conta pentru Dumnezeu atotputernic diferența, că unealta Sa folosea mâna stângă sau mâna dreaptă – un bărbat sau o femeie -, un uriaș sau un pitic? Unealta nu este nimic. Dumnezeu este totul și în toți. Într-adevăr Lui Îi place să folosească unelte; dar toată puterea este a Lui. Numai Lui se cuvine toată lauda din veșnicie în veșnicie. Ghedeon trebuia să învețe aceasta, și noi nu avem mai puțin de învățat. Este o lecție de un preț nespus de mare. Noi toți suntem înclinați așa de mult, atunci când este de făcut o slujire sau o lucrare, să ne gândim la aptitudinile noastre, în timp ce noi ar trebui să ne amintim totdeauna, că Dumnezeu este Cel care trebuie să facă totul și face. El este Cel care trebuie să ne facă capabili pentru toate. Noi nu putem face nimic, și dacă am putea face, cu siguranță ar fi greșit. Degetul omenesc poate lăsa numai o pată. Lucrările omului trec așa cum trec gândurile lui. Lucrările lui Dumnezeu rămân pentru totdeauna și veșnic. Fie ca tot timpul să ne amintim de aceasta, pentru ca să umblăm smeriți și permanent să ne sprijinim pe brațul puternic al Dumnezeului viu! În felul acesta sufletul va fi păstrat într-o stare de echilibru bună. Pe de o parte el este liber de încrederea în sine și de râvna carnală, și pe de altă parte de întristare și depresie. Dacă noi nu putem face nimic, atunci încrederea în sine este culmea aroganței. Dacă Dumnezeu poate face totul, atunci lipsa de curaj este culmea prostiei.

Slujitorul – trimis și sprijinit de Dumnezeu

În chemarea lui Ghedeon găsim două lucruri, care merită toată atenția noastră. În primul rând în cuvintele pline de însemnătate: „Nu te-am trimis Eu?” întâlnim misiunea divină încredințată lui Ghedeon; și după aceea în versetul 16 auzim din gura Domnului asigurarea încurajatoare cu privire la prezența Sa. „Eu voi fi negreșit cu tine”. Acestea sunt cele două puncte principale pentru toți cei care vor să slujească lui Dumnezeu. Ei trebuie mai întâi să știe că drumul, pe care ei merg, le-a fost hotărât și trasat prin mâna lui Dumnezeu, și apoi, că El va fi cu ei pe drum. Aceste două lucruri sunt absolut necesare. Fără ele ei vor fi permanent nehotărâți și se vor clătina încoace și încolo. Vom trece de la un fel de lucrare la un alt fel de lucrare; astăzi probabil vom prelua cu cea mai mare energie o activitate, iar mâine o vom schimba cu alta. Alergarea noastră nu va fi statornică și lumina noastră va pâlpâi. Fără statornicie și tenacitate vom vrea să începem de toate, dar nimic nu vom duce la bun sfârșit. Astfel nu va fi nici siguranță, nici stabilitate și nici progres.

Este deosebit de important pentru fiecare slujitor al lui Hristos, pentru fiecare copil al lui Dumnezeu, să știe că el stă la locul rânduit de Dumnezeu pentru el și că el face lucrarea încredințată lui de Dumnezeu. O astfel de conștientizare ne va dărui stabilitate și o independență sfântă. Ea ne va păzi să umblăm încoace și încolo călăuziți de gânduri și păreri omenești, sau să fim influențați de sentința unuia sau altuia. Este privilegiul nostru, conștienți fiind că noi facem tocmai lucrarea pe care ne-a dat-o Stăpânul nostru s-o facem, să fim așa de siguri că nu ne lăsăm câtuși de puțin derutați prin gândurile altora.

Nici o independență, însă desigur responsabilitate personală

S-ar putea totuși să pară ca și cum într-un duh de independență orgolioasă am fi vrut să vorbim Cuvântul. Departe de noi un astfel de gând! Într-un sens noi, ca și creștini, niciodată nu putem fi independenți unul de altul. Cum ar fi atunci posibil să fim mădulare unii altora? Noi suntem legați unul cu altul și cu Capul nostru glorificat în cer, și anume printr-un singur Duh, care este la noi și este în noi. Individualitatea cea mai intensă – și individualitatea noastră este așa de mare precum unitatea noastră este de nedesfăcut – nu poate leza adevărul prețios referitor la un singur trup și la un singur Duh. Toate acestea sunt adevăr divin, și noi suntem foarte mulțumitori pentru aceasta. Însă în același timp trebuie să recunoaștem adevărul

referitor la individualitatea noastră și responsabilitatea noastră personală. Acest adevăr trebuie păstrat cu toată energia și cu toată fermitatea. Fiecare slujitor are a face cu Domnul său, și anume în cercul de influență deosebit, în care el a fost chemat. Și mai mult chiar, fiecare ar trebui să cunoască lucrarea lui și să se dedice ei cu toată sârguința și toată perseverența. El ar trebui să posede certitudinea sfântă, pe care o oferă sufletului acele cuvinte divine și importante: „Nu te-am trimis Eu?” Probabil cineva ar vrea să reproșeze: „Noi nu suntem toți un Ghedeon și un Iosua. Noi nu suntem toți chemați să ocupăm un loc așa distins sau să umblăm pe o cărare așa de minunată, ca acei bărbați mari”. Aceasta este adevărat, însă noi toți suntem chemați să slujim, și este important pentru fiecare slujitor să cunoască misiunea lui, să înțeleagă lucrarea lui și să fie deplin convins în inima lui că el face tocmai ceea ce Domnul i-a încredințat să facă, și că el umblă tocmai pe calea care i-a fost trasată de mâna lui Dumnezeu. Dacă în privința aceasta este vreo oarecare incertitudine în suflet, este imposibil să aibă loc progrese.

Dar dacă umblăm cu adevărat pe cărarea, pe care Dumnezeu a marcat-o pentru noi, mai avem nevoie și de altceva. În experiența noastră trebuie să savurăm făgăduința, că El este cu noi. „Eu voi fi negreșit cu tine”. Și aceasta este tot ce avem noi nevoie.

Dacă am fost delegați de Dumnezeu, și El este cu noi, atunci nu contează cine, ce sau unde suntem noi. Necredința ar putea spune: „Ah, Doamne, prin ce voi salva pe Israel? Iată, familia mea este cea mai săracă în Manase și eu sunt cel mai mic în casa tatălui meu”. Însă credința poate replica: „Ce importanță au toate acestea, dacă Dumnezeu este pentru noi? Are El nevoie de cei bogați sau de nobili? Ce este bogăția și mărimea pentru El? Nimic!” – „Pentru că, uitați-vă la chemarea voastră, fraților: că nu sunt mulți înțelepți potrivit cărnii, nu mulți puternici, nu mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți. Și Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari; și Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii și pe cele disprețuite și pe cele care nu sunt, ca să desființeze pe cele care sunt; ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1.26-29).

Cuvintele acestea conțin o învățătură utilă pentru noi toți. Pentru fiecare slujitor scump al lui Dumnezeu este un har deosebit dacă el rămâne deplin conștient, că el este absolut nimic, și a învățat să înțeleagă profunzimea și puterea acelor cuvinte scurte, dar foarte importante: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Numai atunci, când rămânem în Hristos, - trăim foarte practic, rămânem în El, seva vie a viței ne pătrunde zi de zi prin credință și dă naștere la mlădițe sănătoase, frunze verzi și roade bune. (compară cu Ioan 15). Rămânerea în viță, aceasta este taina mare a puterii noastre. „Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu se va teme când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod” (Ieremia 17.7,8).

Toate aceste lucruri sunt lucruri foarte personale. Fiecare dintre noi trebuie să fie personal în legătură cu Hristos. Este o importanță foarte mare pentru creștinul credincios să păstreze în memorie, că creștinismul este o chestiune pe deplin personală. Noi suntem individuali în pocăința noastră, în credința noastră, în salvarea noastră, în părtășia noastră, în slujirea noastră și în răsplătirea noastră. Privește scrisorile deschise din cartea Apocalipsa capitolele 2 și 3. „Cine are urechi să audă” – „celui care învinge”. Nu vestesc ele în mod deosebit de impresionant individualitatea, despre care vorbim? Fără îndoială. Lezează ele unitatea? Nicidecum. ... Scrierile apostolului Ioan sunt în primul rând individuale.

Pregătirea în taină a slujitorului în școala lui Dumnezeu

Dar să revenim la istorisirea noastră. Cu cât privim mai îndeaproape felul în care Domnul a procedat cu Ghedeon, cu atât mai mult trebuie să ne uimim de felul minunat în care El îl pregătește pentru activitatea lui viitoare. Asemenea tuturor slujitorilor lui Dumnezeu, indiferent când au trăit ei, Ghedeon a trebuit să treacă printr-o educare tainică, înainte să devină capabil să apară în public. Caracterul și durata educării poate fi diferită în fiecare caz în parte; însă putem afirma cu certitudine că toți aceia care urmează să fie folosiți de Dumnezeu într-o slujbă publică, trebuie să fie învățați de El în singurătate. Este o greșală fatală, dacă cineva apare în public fără să fie suficient echipat; și un astfel de echipament poate fi obținut numai în taina prezenței divine. Numai în singurătatea ascunsă cu Dumnezeu sunt umplute vasele și uneltele sunt făcute capabile pentru slujba Sa.

Fie ca niciodată să nu uităm aceasta! Moise a trebuit să petreacă „patruzeci de ani înapoia pustiei”, înainte să fie capabil pentru cariera sa publică. David a trebuit să păstorească turma tatălui său, înainte să fie chemat să domnească peste poporul Israel. Fără să fie cunoscut a omorât leul și ursul, înainte să omoare public pe Goliat. Marele apostol al națiunilor, a petrecut trei ani în Arabia, cu toată convertirea și chemarea lui deosebită. Apostolul a petrecut trei ani și jumătate în părtășie cu Domnul lui, și după aceea a trebuit să mai aștepte puterea din înălțime. Așa a fost la toți aceia care au fost chemați la un loc proeminent în lucrarea Domnului; și chiar Însuși Domnul preamărit – cu toate că desigur El nu avea nevoie nici de antrenament și nici de educare, căci El era desăvârșit – ca să ne dea un exemplu, treizeci de ani a dus o viață retrasă, înainte să apară în public.

Toate acestea sunt pentru noi o învățătură deosebit de importantă. Vrem să luăm la inimă aceasta și să profităm. Nimeni nu poate face progrese într-o lucrare publică fără această educare tainică în școala lui Hristos. Ea oferă caracterului profunzime, soliditate și totuși delicatețe. Se va vedea mereu, că acolo unde cineva merge în lucrare fără această pregătire divină, se arată slăbiciune și lipsă de statornicie. Probabil astfel de caractere superficiale vor dovedi un timp aparent o râvnă mai mare decât aceia care au fost educați în școala lui Hristos; dar râvna va înceta curând. Nimic nu va continua să existe, dacă nu este rezultatul direct al părtășiei personale cu Dumnezeu și al unei educări tainice în prezența Sa. Găsim în privința aceasta un exemplu potrivit în istoria lui Ghedeon. Evident el a trebuit să treacă prin exerciții profunde ale sufletului, înainte să facă primul pas în public, da, înainte să înalțe drapelul mărturiei în casa tatălui său. El a trebuit să înceapă cu sine însuși, cu starea lui personală și cu propria inimă.

„Și Domnul i-a zis: «Eu voi fi negreșit cu tine și vei bate pe Madian ca pe un singur om». Și el I-a zis: «Acum, dacă am căpătat favoare în ochii Tăi, dă-mi un semn că Tu vorbești cu mine; Te rog, nu Te depărta de aici, până voi veni la Tine și voi aduce darul meu și-l voi pune înaintea Ta». Și El a zis: «Voi zăbovi până te vei întoarce». Și Ghedeon a intrat și a pregătit un ied dintre capre și azime dintr-o efă de făină: carnea a pus-o în coș și zeama a pus-o în oală și I-a adus afară sub stejar și I le-a pus înainte. Și Îngerul lui Dumnezeu i-a zis: «Ia carnea și azimele și pune-le pe această stâncă și varsă zeama». Și a făcut așa. Și Îngerul Domnului a întins vârful toiagului care era în mâna Sa și a atins carnea și azimele. Și focul s-a ridicat din stâncă și a mistuit carnea și azimele. Și Îngerul Domnului S-a depărtat dinaintea ochilor lui. Și Ghedeon a văzut că era Îngerul Domnului și Ghedeon a zis: «Vai, Doamne Dumnezeule! Pentru că am văzut pe Îngerul Domnului față în față». Și Domnul i-a zis: «Pace ție, nu te teme, nu vei muri!»“ (Judecători 6.16-23).

Am ajuns aici la un pasaj, care descrie educarea și pregătirea lui Ghedeon, care este de mare interes. El este chemat să intre practic în acel mare adevăr, care este de mare însemnătate pentru fiecare slujitor al lui Dumnezeu și care este exprimat prin cuvintele: „Când sunt slab, atunci sunt tare”. Acesta este un adevăr frumos; el constituie un element indispensabil în educarea tuturor slujitorilor lui Hristos. Nimeni să nu-și imagineze că el ar putea fi folosit în lucrarea Domnului sau ar face progrese în viața divină, dacă el nu a intrat într-o măsură mai mică sau mai mare în acest principiu deosebit de prețios. Acolo unde acest principiu nu este cunoscut și nu este practicat se va arăta cu siguranță sub o formă sau alta neînfrânare, nestăpânire și activități proprii. Dar cine a învățat în prezența lui Dumnezeu să spună: „Când sunt slab, atunci sunt tare” – când natura (firea) a fost cântărită pe cântarul sfințeniei divine, atunci se va arăta mai mult sau mai puțin înfrânare, smerenie și blândețea Duhului; însă nu numai aceasta, un astfel de om va avea și o inimă largă, el va fi gata și capabil pentru orice lucrare bună, să se ridice deasupra acelor reflecții mărunte și egoiste, care împiedică lucrarea lui Dumnezeu într-un mod așa de trist. Pe scurt, inima trebuie mai întâi să fie înfrântă, după aceea restabilită și predată neîmpărțită lui Hristos și slujbei Sale binecuvântate. Dacă lăsăm privirea noastră să străbată șirul lung al lucrătorilor lui Hristos vom găsi adevărul celor spuse. Moise, Iosua, David, Isaia, Ieremia, Ezechiel și Daniel în timpurile Vechiului Testament, Petru, Pavel și Ioan în timpurile Noului Testament, toți stau înaintea noastră ca dovezi vii ale valorii uneltelor zdrobite. Toți acești slujitori credincioși ai lui Dumnezeu au trebuit zdrobiți, ca să fie restabiliți, și goliți, ca să poată fi umpluți din nou – ei au trebuit să învețe, că ei nu pot nimic prin ei înșiși, și apoi prin puterea lui Hristos să fie capabili să facă totul.

Și Ghedeon a trebuit să aibă parte de adevărul acestui principiu. Exclamației lui smerite: „Vai, Doamne!” îi urmează cuvintele: „Pace ție, nu te teme!” și acum era capabil să înceapă lucrarea sa. El a fost pus față în față cu Îngerul Domnului, și el a învățat, că el era nu numai cel mai tânăr din cea mai săracă familie din Manase, ci și că în el însuși nu posedă nici o putere, și că toate izvoarele lui trebuiau căutate în Dumnezeu. Ce lecție pentru fiul lui Ioas și pentru noi toți! o lecție care nu poate fi învățată în sălile de prelegeri ale lumii acesteia, ci numai în liniștea Locului Preasfânt al lui Dumnezeu.

Prin exerciții adânci spre închinare

Care a fost deci prima activitate a lui Ghedeon, după ce temerile lui au fost reduse la tăcere și sufletul lui a fost umplut cu pace divină? El a construit un altar. „Și Ghedeon a zidit acolo un altar Domnului și l-a numit «Domnul păcii». Până în ziua aceasta el este încă în Ofra din Abiezer” (versetul 24). El ocupă locul fericit al unui adorator, și adorarea adusă de el se caracterizează prin revelarea caracterului divin. El numește altarul său: „Domnul păcii”. El a trecut prin exerciții ale sufletului dureroase și adânci – exerciții care pot fi înțelese numai de aceia care au fost chemați de Dumnezeu să ocupe un loc înalt între ai Săi. El a simțit decăderea a tot ce îl înconjură. El a simțit starea tristă, umilitoare a poporului său iubit. El a simțit micimea lui, da, că el nu este nimic. Cum putea el să salveze pe Israel? Cine era capabil pentru lucruri așa de mari? Cine cunoaște întrucâtva osteneala, îngrijorările și necazurile care sunt legate cu slujba publică a lui Hristos și cu mărturia pentru Numele Său în zilele rele, acela va înțelege ceva din exercițiile dureroase ale sufletului lui Ghedeon, din apăsarea, care era asupra inimii lui, când stătea în umbra terebinților tatălui său și de acolo privea pericolele și responsabilitatea care stăteau în legătură cu misiunea lui. Un astfel de om va înțelege ceva din însemnătatea cuvintelor, care au ieșit odinioară din gura unui om, care avea cea mai mare experiență în școala lui Hristos: „Dar noi aveam sentința morții în noi înșine, ca să nu ne încredem în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții” (2 Corinteni 1.9).

Acestea sunt lecții importante pentru toți slujitorii lui Hristos, dar noi trebuie să fim cu adevărat slujitorii Săi, ca să putem înțelege sensul adânc al lor. Dacă suntem mulțumiți să ducem o viață comodă liniștită, o viață egoistă și a satisfacerii proprii, va fi imposibil pentru noi să înțelegem astfel de cuvinte, sau să pătrundem în exercițiile intense prin care au trebuit să treacă toți slujitorii credincioși ai lui Hristos și martorii credincioși ai tuturor timpurilor. Vom constata fără excepție, că aceia care sunt cel mai mult folosiți de Dumnezeu în public, au trecut prin ape adânci în domeniul personal. În măsura în care sentința de moarte stă scrisă în mod practic asupra eu-lui, în aceeași măsură devine vizibilă viața de înviere a lui Hristos. Așa putea apostolul Pavel să scrie credincioșilor din Corint: „În noi lucrează moartea, în voi lucrează viața”. Minunate cuvinte! Cuvinte care ne introduc în cea mai profundă adâncime a slujbei apostolului. Ce fel de slujbă trebuie să fi fost aceasta, care se baza pe un astfel de principiu! Ce putere! Ce energie! Moartea lucrează în vasele de lut sărmane, dar râuri de viață, har cresc și putere spirituală curg în aceia cărora slujba le este de folos.

Putem fi siguri că acesta este taina adevărată a fiecărei slujbe utile. Este foarte ușor să vorbești despre slujbă, să te așezi ca slujitor al lui Hristos înapoia ei. Dar vai, cât de mult s-a abătut biserica mărturisitoare de la realitatea divină a slujbei. Ajungi descurajat, numai când te gândești la aceasta. Unde sunt aceia ca Pavel, Ghedeon și Iosua? Unde sunt exercițiile sufletului care mișcă profund și temeinic inima, care au marcat atunci pe slujitorii lui Hristos? Noi suntem ușuratici și vorbăreți, găunoși și goi, mulțumiți de sine și indulgenți cu noi înșine. Ne mirăm atunci de rezultatele mici? Cum ne putem aștepta să vedem că viața lucrează în alții, dacă noi cunoaștem așa de puțin că moartea lucrează în noi?

Fie ca Duhul veșnic să ne trezească pe toți, și să producă în noi un simțământ puternic cu privire la ce înseamnă să fii un dedicat slujitor al lui Isus Hristos, credincios, simplu.

Vom studia acum, cum a devenit Ghedeon activ. El a primit de la Domnul trimiterea sa, întrebările lui au primit răspuns, temerile lui au fost înlăturate, inima lui a fost liniștită, și el este făcut capabil să construiască un altar. Toate acestea au a face cu starea lui personală, cu starea sufletului lui, cu atitudinea inimii lui față de Dumnezeu.

Așa trebuie să meargă totdeauna. Noi toți trebuie să începem în felul acesta, dacă vrem să fim folosiți vreodată de Dumnezeu pentru a lucra pentru alții. Noi trebuie să fi avut a face cu Dumnezeu în sfera proprie, dacă vrem ca mai târziu să nu fim lucrători slabi. Toți cei care intră în slujba publică fără să aibă acest antrenament tainic, cu siguranță mai târziu vor ajunge să se clatine și să se dovedească superficiali. Eu-l trebuie evaluat în prezența divină. Noi trebuie să învățăm, că natura (firea) nu este de folos în lucrarea Domnului. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 4.6).

Mărturia slujitorului trebuie să înceapă acasă

După ce Ghedeon a cunoscut în școala lui Dumnezeu neputința totală a naturii sale, el este introdus în slujba sa. Este remarcabil locul unde el a început slujba. „Și a fost așa: în noaptea aceea Domnul i-a zis: «Ia vițelul pe care-l are tatăl tău, al doilea taur de șapte ani, și dă-râmă altarul lui Baal pe care-l are tatăl tău și taie așera care este lângă el. Și zidește un altar Domnului Dumnezeului tău pe vârful acestei întărituri, în felul rânduit, și ia al doilea taur și oferă-l ca ardere-de-tot cu lemnele așerei, pe care o vei tăia»” (Judecători 6.25-26). Vedem aici, că Ghedeon trebuia să-și înceapă slujba acasă. El a fost chemat să instaureze mărturia în familia sa, în mijlocul casei tatălui său. Aceasta este foarte important și cu mare însemnătate practică. Noi primim o învățătură pentru care noi toți ar trebui să ne deschidem urechile și pe care ar trebui s-o punem pe inimile noastre. O mărturie trebuie să înceapă acasă. Nu va avea

niciodată un succes bun, să intri într-o lucrare publică, dacă drumurile noastre personale și familiare sunt altfel decât ar trebui să fie. Este total nefolositor să distrugi altarul lui Baal în public, dacă un altar ca acesta stă acasă.

Noi toți suntem chemați ca mai întâi în cercul familiar să dovedim adevărata evlavie și credincioșie. Nimic nu este mai trist, decât să întâlnești persoane care în mijlocul angajaților lor sau a creștinilor de seama lor se remarcă printr-o vorbire înaltă, spirituală, printr-o vorbire care ar trebui să determine pe cineva să se așeze mult mai presus de starea obișnuită a creștinilor, dar care în viața lor familiară, în comportarea lor proprie sunt departe de a prezenta o mărturie pentru Hristos acelora cu care zilnic vin în contact. O astfel de comportare este condamnată. Ea dezonorează pe Domnul, întristează pe Duhul Sfânt și deseori este o pricină de poticnire și supărare pentru credincioșii tineri; ea oferă ocazie vrăjmașului să vorbească în chip disprețuitor despre noi, și va da naștere la nesiguranță și îndoială în inimile fraților noștri.

Desigur în privința aceasta ar trebui să fie altfel între noi. Tocmai aceia, care ne văd cel mai des, ar trebui să descopere cel mai mult în noi pe Hristos; cei care ne cunosc cel mai bine, ar trebui să știe cel mai bine că noi aparținem lui Hristos. Dar vai! cât de des este contrariul! Cât de des se întâmplă că tocmai cercul familiar este locul unde noi prezentăm cel mai puțin trăsăturile plăcute ale unui caracter creștin! Soțul sau soția, părinții sau copiii, fratele sau sora, stăpânul sau robul sunt tocmai aceia înaintea ochilor cărora deseori se prezintă cel mai puțin roadele unei vieți divine. Tocmai în viața particulară se văd cel mai bine toate laturile noastre slabe, toate ciudățeniile și particularitățile noastre, obiceiurile noastre ciudate și patimile păcătoase. Noi ar trebui ca tocmai aici să lăsăm să se vadă cel mai bine harul Domnului.

Dragul meu cititor creștin, să nu ne abatem de la cuvântul atenționării! S-ar putea să nu fie plăcut, dar cu siguranță este vindecător. S-ar putea să nu-i placă cărnii, dar este sănătos pentru suflet. Dacă vrem să ne dovedim folositori fraților noștri sau să biruim dușmanul comun, atunci trebuie să începem acasă, cum a făcut Ghedeon. Fără îndoială o astfel de mărturie în casă este însoțită de greutate. De exemplu pentru un copil este deseori foarte greu să depună mărturie împotriva caracterului lumesc al tatălui sau al mamei sau al întregii familii. Dar dacă sunt prezente smerenia inimii și dependența simplă de Dumnezeu, atunci El ne va sprijini și ne va trece minunat prin aceasta. Însă înainte de toate lucrurile este necesară fermitatea. Deseori toată lupta este câștigată printr-o singură acțiune de credincioșie, printr-un cuvânt ferm, dacă această lovitură are loc în părtășie deplină cu gândurile lui Hristos.

Fermitatea este absolut necesară

Dar dacă pe de altă parte în inimă este slăbiciune și șovăire, dacă se joacă cu adevărul lui Dumnezeu, dacă îngrijorat se calculează urmările posibile și se cântăresc rezultatele probabile, atunci cu siguranță vrăjmașul primește supremația și mărturia se pierde complet. Dumnezeu este cu toți aceia care sunt la lucru pentru El. Aceasta este marea taină a succesului lor; dar dacă ochiul nu este simplu, atunci nu poate fi nici un progres real și nici un rezultat divin. Aceasta este ceea ce lipsește multora dintre noi. Noi nu suntem deplin hotărâți pentru Hristos; inima noastră nu bate numai pentru El. Și de aceea nu este nici un rezultat pentru Dumnezeu și nici o influență asupra altora. Noi nu ne putem imagina ce lucruri mari pot avea loc printr-o singură inimă supusă, printr-un suflet serios și hotărât. O astfel de inimă poate fi folosită de Dumnezeu, ca să înalțe drapelul mărturiei, în jurul căruia să se adune mii de suflete, care nu ar fi avut curajul sau energia să înalțe un astfel de drapel.

Să privim la Ghedeon. El era la lucru pentru Dumnezeu, și Dumnezeu era cu el. „Și Ghedeon a luat zece bărbați dintre robii săi și a făcut cum îi vorbise Domnul. Și a fost așa: fiindcă se temea de casa tatălui său și de oamenii cetății să facă aceasta ziua, a făcut-o noaptea. Și, când s-au trezit oamenii cetății dis-de-diminează, iată, altarul lui Baal era dărâmat, și așera care era lângă el, tăiată, și taurul al doilea adus ardere-de-tot pe altarul care era zidit. Și ei au zis unul către altul: «Cine a făcut aceasta?» Și au cercetat și au întreat și au zis: «Ghedeon, fiul lui Ioas, a făcut lucrul acesta». Și oamenii cetății i-au zis lui Ioas: «Scoate afară pe fiul tău, ca să moară, pentru că a dărâmat altarul lui Baal și pentru că a tăiat așera care era lângă el»“. (Judecători 6.27-30).

Aceasta a fost o lovitură, care a lovit cu putere distrugătoare toată închinarea adusă lui Baal și a nimicit-o. Nu ne putem face o părere cât de mult l-a costat pe fiul lui Ioas să împlinească porunca Domnului; numai harul lui Dumnezeu l-a făcut capabil pentru aceasta. Desigur el a făcut aceasta cu teamă și cutremur, dar a făcut-o. El a dat o lovitură puternică întregului sistem idolatru, și iată, el s-a prăbușit în praf la picioarele lui. O lucrare făcută pe jumătate nu ar fi folosit la nimic. Nu ar fi ajutat la nimic, dacă Ghedeon ar fi scos ici și acolo o piatră din altarul idolului; întreaga construcție trebuia distrusă din temelii și idolul însuși trebuia aruncat în praf. Nu există nimic, repetăm, care să se asemene cu hotărârea deplină, cu credințioșia neînfricată față de Hristos, oricât ar costa aceasta. Dacă Ghedeon ar fi fost mai puțin hotărât, nu ar fi avut această tărie în felul în care el a procedat, tatăl lui n-ar fi fost niciodată așa de deplin câștigat. Era necesară această procedare cu Baal, pentru a convinge un om inteligent, că adorarea adusă unui astfel de idol este o ocară și o înșelăciune. „Și oamenii cetății i-au zis lui Ioas: «Scoate afară pe fiul tău, ca să moară, pentru că a dărâmat altarul lui Baal și pentru că a tăiat așera care era lângă el». Și Ioas a zis tuturor celor care stăteau lângă el: «Vreți voi să-l apărați pe Baal? Sau vreți voi să-l salvați? Cine-l va apăra să moară până diminează. Dacă el este dumnezeu, să se apere singur, pentru că i-au dărâmat altarul»“. (Judecători 6.30,31) Aceasta era o concluzie simplă: „Dacă el este dumnezeu, să se apere singur, pentru că i-au dărâmat altarul”. Acțiunea îndrăznească a lui Ghedeon a condus la luarea unei decizii. Ori Baal era o realitate, ori era o himeră înșelătoare. Dacă era o realitate, atunci trebuia să lupte pentru sine însuși. Dacă era o himeră, cine se va gândi atunci să lupte pentru el? Nimic nu putea fi mai simplu. Fapta lui Ghedeon a fost încununată de un succes mareș. Închinarea adusă lui Baal era nimicită și în locul acesteia a fost instaurată închinarea adusă Domnului Elohim. Lucrarea în sufletul lui Ghedeon a luat un curs rapid, dar real. El a fost condus din putere în putere. Când glasul Domnului a răsunat prima dată la urechea lui, atunci cu certitudine el nu s-a gândit că într-un timp așa de scurt el va face un pas așa de decisiv. Dacă cineva i-ar fi spus:

Lucrarea lui Dumnezeu are loc pas cu pas

„În câteva ore vei distruge slujirea lui Baal în casa tatălui tău”, el nu ar fi crezut. Însă Domnul l-a călăuzit pas cu pas înainte, îngăduitor, dar sigur; și cu cât lumina cerească pătrundea mai mult în sufletul său, cu atât mai mare devenea curajul său și încrederea sa.

Domnul lucrează întotdeauna așa cu slujitorii Săi. El nu așteaptă de la ei, ca ei să alerge, înainte ca ei să fi învățat să meargă. Dar dacă inima este curată și intențiile sunt sincere, atunci Domnul în harul Său dă puterea necesară, atunci când a sosit momentul pentru acțiune. El înlătură munți de greutate, alungă orice nor întunecat și greu, întărește inima și încinge coapsele minții noastre, așa că cel mai slab este echipat cu putere uriașă și inima temătoare cu îndrăzneală și laudă și mulțumire. Istoria interesantă a lui Ghedeon oferă o dovadă vie în privința aceasta. Abia el a dărâmat altarul lui Baal, că a și fost chemat să lupte împotriva oștirii madianiților. „Și tot Madianul și Amalec și fiii răsăritului s-au adunat împreună și au

trecut și și-au așezat tabăra în Valea Izreel. Și Duhul Domnului l-a îmbrăcat pe Ghedeon și el a sunat din trâmbiță și cei din Abiezer au fost chemați după el. Și a trimis soli prin tot Manase și au fost chemați și ei după el. Și a trimis soli la Așer și la Zabulon și la Neftali, și ei s-au suit în întâmpinarea lor.” (Judecători 6.33-35).

Este Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi o făgăduință suficientă?

Ca dintr-o lovitură totul este schimbat. Lucrarea, care a început în inima lui Ghedeon, s-a extins cu mult în afara lungimii și lățimii țării. Duhul Domnului desfășoară energia lui puternică, și sute și mii se trezesc și se adună sub drapelul, pe care mâna credinței l-a desfășurat. Se pare totuși că credința lui Ghedeon avea nevoie în momentul acesta de o întărire nouă. Probabil inima lui a fost intimidată la privirea ostirii puternice a celor necircumciși; curajul l-a părăsit, și el a cerut un semn nou de la Domnul. „Și Ghedeon a spus lui Dumnezeu: «Dacă vrei să salvezi pe Israel prin mâna mea, cum ai zis, ...»” Ah! Sărmana inimă a pus pe „dacă” al necredinței față în față cu Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate minți. „Iată, voi pune un val de lână în arie; dacă va fi rouă numai pe val și tot ogorul va fi uscat, atunci voi cunoaște că vei salva pe Israel prin mâna mea, așa cum ai zis”. (Judecători 6.36,37).

Ce minunat! Și totuși nu trebuie să ne mirăm, dacă ne cunoaștem întrucâtva inima. Sărmana inimă omenească trebuie să aibă ceva pe lângă Cuvântul simplu al Dumnezeului viu. Ea cere un semn – ceva, pe care ochiul să-l poată vedea. Cuvântul lui Dumnezeu nu este suficient pentru natura lipsită de credință. Însă pe de altă parte, cât de nepătruns este harul lui Dumnezeu! Fără nici un cuvânt de mustrare întâmpină slăbiciunea slujitorului Său sărman. „Și a fost așa. Și s-a sculat dis-de-dimineată a doua zi și a strâns valul și a stors roua din val, un vas plin cu apă” (versetul 38). Ce har binevoitor! În loc să mustre cu asprime pe „dacă” lipsit de credință al lui Ghedeon, Dumnezeu consolidează binevoitor credința lui șovăielnică.

Însă aceasta nu era suficient pentru Ghedeon. El cere o a doua confirmare. „Și Ghedeon a zis lui Dumnezeu: «Să nu se aprindă mânia Ta împotriva mea și voi vorbi numai de data aceasta: Te rog, să mai încerc numai de data aceasta cu valul. Te rog, să fie uscat numai valul și pe tot ogorul să fie rouă»”. Și Dumnezeu a făcut așa în noaptea aceea: și a fost uscat numai valul și pe tot ogorul a fost rouă.” (versetele 39 și 40). Așa acționează harul bogat care se revarsă și așa este răbdarea neobosită a lui Dumnezeu, cu care noi avem a face. Veșnic fie preamărit Numele Lui sfânt! Cine nu ar vrea să se încreadă în El, să-L iubească și să-L slujească?

Articolul acesta constă din următoarele părți:

Partea 1 = Starea omului și îndurarea lui Dumnezeu

Partea a 2-a = *Educarea în școala lui Dumnezeu*

Partea a 3-a = Premisele de bază pentru lucrarea de slujire